

Стратегічні управлінські довготермінові рішення визначають перспективу організації, її майбутнє. Для їх впровадження необхідна інформація про можливості підприємства та його економічне середовище. Системний підхід визначає послідовність формування інформації стратегічного обліку і передбачає, що він є складовою загальної дезінтегрованої системи бухгалтерського обліку на промисловому підприємстві, яка включає фінансовий, управлінський облік та стратегічний управлінський облік. В основі однієї з найпоширенішої методик організації стратегічного обліку на промислових підприємствах лежить балансовий напрям розвитку стратегічного обліку, який набув значного поширення в Німеччині, Австрії, Франції, США. Організація стратегічного обліку на промислових підприємствах передбачає необхідність використання різних стратегічних додатків інформаційних технологій і систем. Стратегічні інформаційні системи є новими рівнями зв'язків між суб'єктами господарювання, виробниками, споживачами і постачальниками, а також між співробітниками в мережі Інтернет. Використання сучасних інформаційних технологій і систем забезпечує основні напрями розвитку та вдосконалення стратегічного управлінського обліку на промислових підприємствах.

Отже, стратегічний облік враховує зовнішні фактори макросередовища, орієнтований на облік невизначеності, базується на стратегіях, які розробляє підприємство. Найважливішою інформацією, яку необхідно використовувати в стратегічному обліку, є інформація, сформована у результаті моніторингу зовнішнього середовища підприємства. Водночас у стратегічному обліку формується інформація для здійснення моніторингу внутрішнього середовища. Стратегічний облік варто розглядати як складову системи стратегічного менеджменту суб'єкта господарювання.

Список використаних джерел:

1. Друпі К. Управлінський і виробничий облік: Пер. з англ.; Підручник. – М.: ЮНІТІ-ДАНА, 2002.
2. Innes J. Strategic Management accounting, in tones, J (ed.). Handbook of Management accounting, Gee, Ch. 2., - 1998. – 968 p.
3. Cooper R., Kaplan R.S. Measure costs right: make the right decisions // Harvard Business Review. – 1988. - September/October - P. 96-103.
4. Simmonds K. Strategic management accounting // Management accounting. - 1981. - № 59(4). P. 26-29.
5. Simmonds K. Strategic management accounting for pricing: a case example // Accounting and Business Research. - 1982. - № 12(47). P. 206-214.

УДК 336.339.7

Циган Р.М.

Старший викладач, КрНУ ім. М. Остроградського

**УПРАВЛІННЯ ГРОШОВИМИ ПОТОКАМИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРОТИДІЇ КОНФЛІКТУ
АГЕНТСЬКИХ ГРУП**

Ознакою сучасних економічних відносин являється інтернаціоналізація бізнес-структур, тобто розповсюдження підприємств на території різних країн. Таким чином, у корпорацій постає питання розподілу прав власності та

контролю за діяльністю компанії. Акціонери переслідують головну мету це максимізація свого добробуту, яке можливе зі збільшення ринкової вартості підприємства. Однак, інтереси акціонерів (власників) не завжди співпадають із зацікавленістю менеджерів вищої ланки управління й з цього починається конфлікт інтересів між ними. Вибір стратегії розвитку підприємства має враховувати агентський ризик, що виникає у зв'язку з таким станом.

Науково-методичними аспектами корпоративних конфліктів та пошуком зниження агентського ризику займалось багато дослідників. Денис О.Б. [2] аналізував корпоративні конфлікти в англоамериканській і німецькій (континентальній) моделях корпоративного управління для обґрунтування напрямів вдосконалення вітчизняної практики регулювання корпоративних конфліктів. Основні види корпоративних конфліктів та їх значущість розглядає Іоргачова М. І. [3], виділяє унікальні для України корпоративні ризики та пропонує шляхи поліпшення корпоративного управління. Стогній К.О. [5] досліджує передумови виникнення корпоративних конфліктів, процес його протікання на початковій стадії, пропонує його розв'язання через призму внутрішнього контролю. Вивчення та узагальнення теоретичних і практичних аспектів розвитку корпоративного конфлікту здійснював В.В. Брановицький [1], зокрема, особливу увагу зосереджено на інституціональній проблематиці розвитку корпоративних форм управління та їх вплив на гуманізацію суспільства.

Конфлікт інтересів між власниками та топ-менеджерами виникає на ґрунті зацікавленості покращення свого матеріального благополуччя обома сторонами. З метою нейтралізації можливих протиріч між цільовими установками конфліктуючих груп акціонери мають нести агентські витрати, що обмежують можливість небажаних дій з боку топ-менеджменту.

Наслідками недосконалого корпоративного управління може бути рейдерські захоплення, зниження міжнародних рейтингів України, погіршення фінансової позиції компанії, банкрутство, зменшення надходжень іноземних інвестицій, блокування прав власності акціонерів і скорочення обсягів виробництва тощо.

Розвиток сучасних напрямів у фінансовому менеджменті зачіпає також питання природи та причин агентських конфліктів менеджерів і акціонерів (власників), однак фрагментарний характер теоретичних і практичних розробок щодо позначеної теми дослідження актуалізує потребу деталізації інструментарію управління корпоративними конфліктами засобами фінансового менеджменту [4]. Уникнення негативного впливу корпоративного конфлікту на діяльність підприємства можливо за рахунок впровадження новітніх управлінських інструментів. Існують як зовнішні так й внутрішні інструменти, до зовнішніх відносять ринок цінних паперів, ринок корпоративного контролю, ринок менеджерів тощо. Стосовно внутрішніх інструментів, то до них належать стимулюючі контракти менеджерів, рада директорів та збори акціонерів, що спричиняє додаткові витрати для організації ефективного корпоративного управління та впливу на агентську проблему.

Погоджуючись з існуючою думкою, що підґрунтям виникнення агентського конфлікту є грошові потоки або іншими слова надлишкова ліквідність, автором пропонується застосування в управлінні грошовими потоками такого інструменту, що дозволить підвищити ефективність корпоративного управління. Таким засобом може стати розроблена автором методика аналізу грошових потоків підприємства на тактичному рівні [7], яка дає можливість знизити надлишкову ліквідність за рахунок використання вільних короткострокових грошових потоків.

Подальші дослідження мають бути спрямовані на розробку та впровадження облікової моделі впливу грошових потоків на агентські відносини та можливість їх уникнення.

Список використаних джерел:

1. Брановицький В. В. Корпоративний конфлікт як невід’ємна складова ринкових відносин / В. В. Брановицький // Бізнес-інформ. – 2014. – №7. – С. 65-70.
2. Денис, О. Б. Аналітичні дослідження корпоративних конфліктів в англоамериканській і німецькій (континентальній) моделі корпоративного управління : зарубіжний досвід / О. Б. Денис // Регіональна економіка : Науковопрактичний журнал. 2014. № 4. С. 205211.
3. Іоргачова М. І. Корпоративні конфлікти в Україні: основні види та їх значущість / М. І. Іоргачова // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – 2011. – № 698. – С. 170-180.
4. Курузов М.В. Развитие инструментов финансового менеджмента в разрешении корпоративных агентских конфликтов: дис. ... канд. экон. наук : 08.00.10 / М.В. Курузов; Федеральное государственное бюджетное образовательное учреждение высшего профессионального образования «Кубанский государственный университет». – Краснодар, 2014. – 182 с.
5. Стогній К.О. Дослідження передумов виникнення корпоративних конфліктів / К.О. Стогній // Бізнес інформ. – 2015. – №4. – С. 311-315.
6. Ендовицкий Д.А. Денежные потоки – стержень конфликта агентских групп / Д.А. Ендовицкий, Ю.А. Силаева // Российское предпринимательство. – 2008. – №10 Вып. 1 (120). – С. 162-165. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.creativeconomy.ru/articles/4900/>
7. Циган Р.М. Аналітичні індикатори управління грошовими потоками підприємства: тактичний рівень / Р.М. Циган // Бізнес-інформ, 2014.– №8. – С. 282-286. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://business-inform.net>

УДК 338.486.6:330.322.3

Шуплат О.М.

*старший викладач кафедри інвестиційної діяльності
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

ФІНАНСУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СФЕРИ ТУРИЗМУ: ПОШУК НОВИХ ДЖЕРЕЛ ТА ФОРМ АКТИВІЗАЦІЇ

Сучасна індустрія туризму є однією з найбільш прибуткових і динамічних галузей світового господарства. У 2015 р. темпи зростання світового ринку туристичних послуг, перевищили темпи зростання світової економіки загалом.

Реалії ж України, протилежні світовим тенденціям. За підсумками 2015 р., міжнародні організації склали рейтинги, що визначають місце країни в світі в залежності від ряду чинників. Згідно них, Україна багато в чому втратила

У 2015 р. незважаючи на значний туристичний потенціал за даними Всесвітнього економічного форуму, Україна не потрапила до рейтингу країн, привабливих для туризму, куди увійшли 141 країна. Лідерами стали Іспанія, Франція та Німеччина [1]. Індекс інвестиційної привабливості за методикою